41999D0011

DECIZIA COMITETULUI EXECUTIV
din 28 aprilie 1999
privind Acordul de cooperare în cadrul procedurilor referitoare la infracțiunile rutiere

[SCH/Com-ex (99) 11 Rev. 2]

COMITETUL EXECUTIV,

având în vedere articolul 132 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen,

având în vedere Declarația comună a miniștrilor și secretarilor de stat reuniți la Schengen la 19 iunie 1990,

DECIDE:

Prin prezenta se adoptă Acordul de cooperare în cadrul procedurilor referitoare la infracțiunile rutiere și la executarea sancțiunilor financiare aplicate pentru acestea [SCH/III (96)25 Rev. 18].

Reprezentanților delegațiilor li se solicită să redacteze un raport explicativ privind acordul respectiv, care să trateze în special punctele evidențiate în anexa la prezenta decizie.

Luxemburg, 28 aprilie 1999.

Președintele

C. H. SCHAPPER

SCH/III (96)25 Rev. 18

ACORD PRIVIND COOPERAREA ÎN CADRUL PROCEDURILOR REFERITOARE LA INFRACȚIUNILE RUTIERE ȘI AL EXECUTĂRII SANCȚIUNILOR FINANCIARE APLICATE PENTRU ACESTEA

Guvernele REGATULUI BELGIEI, REPUBLICII FEDERALE GERMANIA, REPUBLICII FRANCEZE, MARELUI DUCAT AL LUXEMBURGULUI și REGATULUI ȚĂRILOR DE JOS, părți contractante la Convenția de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 încheiat între guvernele Statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune semnat la Schengen la 19 iunie 1990, denumită în continuare „Convenția din 1990" și guvernele REPUBLICII ITALIENE, REGATULUI SPANIEI, REPUBLICII PORTUGHEZE, REPUBLICII ELENE, REPUBLICII AUSTRIA, REGATULUI DANEMARCEI, REGATULUI SUEDIEI ȘI REPUBLICII FINLANDA, care au aderat la Convenția din 1990 prin Acordurile semnate la 27 noiembrie 1990, 25 iunie 1991, 6 noiembrie 1992, 28 aprilie 1995 și respectiv 19 decembrie 1996, precum și guvernele Regatului Norvegiei și Republicii Islanda, care au semnat un Acord de Cooperare cu primele la 19 decembrie 1996, denumite în continuare „părți contractante",

întrucât libera circulație a persoanelor prevăzute la Convenția din 1990 încurajează deplasarea cetățenilor peste frontierele interne;

întrucât este de notorietate publică faptul că cetățenii statelor Schengen comit și infracțiuni rutiere în timpul șederii pe teritoriul unei părți contractante diferite decât cea pe teritoriul căreia locuiesc de obicei;

întrucât s-a demonstrat că nu este întotdeauna posibil, în ciuda eforturilor susținute de combatere a infracțiunilor rutiere, să se stabilească identitatea făptașilor înaintea întoarcerii acestora pe teritoriul părții contractante pe care își au domiciliul și să se aplice sancțiunile financiare pentru infracțiunile săvârșite;

convinși de necesitatea cooperării în acest domeniu între părțile contractante și de faptul că, având în vedere că de aplicarea Codului rutier răspund autorități diferite, acest lucru nu ar trebui să devină un obstacol în calea cooperării respective;

pentru aplicarea Declarației comune a miniștrilor și secretarilor de stat din 19 iunie 1990, prin care se stabilește necesitatea discuțiilor în vederea îmbunătățirii cooperării în urmărirea infracțiunilor rutiere și a examinării domeniului de aplicare reciprocă a sancțiunilor financiare,

CONVIN DUPĂ CUM URMEAZĂ:

CAPITOLUL I

Definiții

Articolul 1

În sensul prezentului acord:

Infracțiune rutieră

înseamnă un comportament prin care se încalcă regulile de circulație rutieră și care se consideră infracțiune sau contravenție, inclusiv încălcarea regulilor referitoare la orele de șofat și orele de odihnă și reglementările privind mărfurile periculoase.

Sancțiune financiară

înseamnă obligația de a plăti o sumă de bani în raport cu infracțiunea rutieră, sumă ce se stabilește de către autoritățile judecătorești sau administrative ale părților contractante.

Autoritate competentă

înseamnă autoritatea judecătorească sau administrativă a părții contractante care răspunde de aplicarea procedurilor legate de infracțiunile rutiere și de impunerea sancțiunilor financiare în raport cu acestea.

Decizie

înseamnă actul emis de autoritățile competente ale unei părți contractante prin care se stabilește infracțiunea rutieră în raport cu care i-a fost impusă unei persoane o anumită sancțiune financi-

ară, în legătură cu care se poate sau s-ar fi putut depune o contestație.

Autoritate solicitantă

înseamnă autoritatea competentă a părții contractante pe al cărei teritoriu a fost comisă infracțiunea rutieră.

Autoritate solicitată

înseamnă autoritatea competentă a părții contractante pe al cărei teritoriu locuiește sau își are domiciliul stabil persoana suspectată de a fi comis o infracțiune rutieră sau căreia i-a fost impusă o sancțiune financiară în raport cu aceasta.

Parte contractantă solicitantă

înseamnă partea contractantă pe al cărei teritoriu a fost emisă o decizie referitoare la o persoană care locuiește sau își are domiciliul stabil pe teritoriul unei alte părți contractante.

Parte contractantă solicitată

înseamnă partea contractantă pe al cărei teritoriu locuiește sau își are domiciliul stabil persoana cu privire la care a fost emisă o decizie pe teritoriul unei alte părți contractante.

CAPITOLUL II

Principii

Articolul 2

(1) Părțile contractante se angajează să își acorde reciproc o cooperare cât mai largă în aplicarea procedurilor referitoare la infracțiunile rutiere și executarea deciziilor referitoare la acestea, conform prevederilor prezentului acord.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere aplicării unor dispoziții mai largi din acordurile bilaterale sau multilaterale în vigoare încheiate între părțile contractante.

(3) Capitolul IV din prezentul acord nu se aplică în următoarele situații:

(a) în executarea unei decizii ce implică aplicarea unei sancțiuni cu privare de libertate ca sancțiune principală;

(b) pentru infracțiuni rutiere ce coincid cu infracțiuni ce nu țin exclusiv de circulația rutieră, exceptând cazul în care infracțiunea rutieră face obiectul unei urmăriri în mod exclusiv sau separat.

CAPITOLUL III

Cooperarea în aplicarea procedurilor referitoare la infracțiunile rutiere

Articolul 3

(1) Autoritățile competente pot cere informații de la autoritățile naționale de înmatriculare a vehiculelor aparținând altei părți contractante, prin comunicarea numărului de înmatriculare al vehiculului de către autoritățile proprii de înmatriculare a vehiculelor, cu privire la tipul și marca autovehiculului respectiv ca și la identitatea și adresa persoanei sau persoanelor pe numele cărora este înregistrat autovehiculul în cauză în momentul comiterii infracțiunii rutiere.

(2) Autoritățile de înmatriculare a vehiculelor ale părților contractante își vor comunica direct informațiile menționate la alineatul (1) în vederea transmiterii lor către autoritatea competentă. Se vor comunica de asemenea și numele și adresa autorității solicitate, dacă este vorba de o autoritate diferită.

(3) O parte contractantă poate delega altă autoritate competentă pentru efectuarea schimbului de informații menționat la alineatul (2).

(4) Dispozițiile relevante din Convenția din 1990, în special articolele 126-128 se aplică, de asemenea, transmiterii de date personale în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 4

(1) Autoritatea solicitantă poate trimite toate comunicările referitoare la consecințele și deciziile cu privire la infracțiunea rutieră direct persoanelor suspectate de a fi comis o infracțiune rutieră. Sunt aplicabile prin analogie dispozițiile articolului 52 din Convenția din 1990.

(2) Comunicările și deciziile prevăzute la alineatul (1) trebuie conțină sau să fie însoțite de toate informațiile necesare destinatarului pentru a putea reacționa, în special:

(a) natura infracțiunii rutiere, locul, data și ora la care aceasta a fost comisă și modul în care a fost constatată;

(b) numărul de înmatriculare și, dacă este posibil, tipul și marca autovehiculului cu care a fost comisă infracțiunea rutieră sau, în lipsa acestor informații, orice alt mijloc de identificare a vehiculului;

(c) cuantumul sancțiunii financiare ce poate fi impusă sau, dacă este cazul, sancțiunea financiară ce a fost impusă, termenul până la care trebuie plătită și modalitatea de plată;

(d) posibilitatea de a invoca circumstanțe exoneratorii, ca și termenele și procedurile de prezentare a acestor circumstanțe;

(e) căile posibile de atac împotriva deciziilor, procedurile și termenele de introducere a unui apel, precum și detaliile de contact pentru autoritatea la care se poate depune apelul.

Articolul 5

(1) Dacă destinatarul nu reacționează în termenul stabilit la comunicările sau deciziile emise în conformitate cu articolul 4 sau dacă autoritatea solicitantă consideră că sunt necesare informații suplimentare pentru aplicarea prezentului acord, ea poate solicita direct asistența autorității solicitate. Aceste cereri de asistență sunt însoțite de o traducere în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale părții contractante.

(2) Dispozițiile titlului III capitolul 2 din convenția din 1990 se aplică și cererilor menționate la alineatul (1).

CAPITOLUL IV

Executarea deciziilor

Articolul 6

(1) Transferul executării deciziilor nu poate fi solicitat în cadrul prezentului acord decât în următoarele cazuri:

(a) dacă au fost epuizate toate căile de atac împotriva deciziei și aceasta devine executorie pe teritoriul părții contractante solicitante;

(b) dacă autoritățile competente au solicitat, în special conform articolului 4, persoanei în cauză să plătească sancțiunea financiară impusă, însă solicitarea a rămas fără nici un rezultat;

(c) dacă sancțiunea financiară nu s-a prescris conform legislației părții contractante solicitante;

(d) dacă decizia se referă la o persoană care locuiește sau are domiciliul stabil pe teritoriul părții contractante solicitate;

(e) dacă valoarea amenzii sau sancțiunii financiare impuse este de minim 40 EUR.

(2) Părțile contractante pot modifica bilateral domeniul de aplicare a dispozițiilor din alineatul (1) litera (e).

Articolul 7

(1) Transferul executării unei decizii nu poate fi refuzat decât în cazul în care partea contractantă solicitată consideră că:

(a) infracțiunea rutieră pentru care a fost emisă decizia nu intră sub incidența legislației părții contractante solicitate;

(b) executarea solicitării contravine principiului *ne bis in idem*, în conformitate cu articolele 54-58 din Convenția din 1990;

(c) sancțiunea financiară s-a prescris conform legislației părții contractante solicitate;

(d) persoana în cauză ar fi beneficiat de amnistie sau grațiere din partea părții contractante solicitate dacă infracțiunea rutieră ar fi fost comisă pe teritoriul părții contractante solicitate.

(2) Partea contractantă solicitată trebuie să informeze cât mai curând posibil partea contractantă solicitantă în legătură cu refuzul de a executa solicitarea, prezentând și motivele pe care se întemeiază refuzul respectiv.

Articolul 8

(1) Decizia trebuie să fie executată fără întârziere de către autoritățile competente ale părții contractante solicitate.

(2) Sancțiunea financiară trebuie să fie plătibilă în moneda părții contractante solicitate. Valoarea se calculează pe baza cursului oficial de schimb de la data luării deciziei menționate la alineatul (1).

(3) Dacă în urma transformării acesteia în moneda respectivă se dovedește că valoarea sancțiunii financiare impuse prin decizie depășește valoarea maximă a sancțiunii financiare stabilite pentru același tip de infracțiune rutieră în legislația părții contractante solicitate, executarea deciziei nu va depăși această valoare maximă.

(4) În momentul depunerii documentului de ratificare, acceptare sau aprobare, fiecare stat poate declara, din motive de ordin constituțional sau de importanță egală, că intenționează să deroge de la aplicarea alineatului (1), printr-o declarație care definește cazurile în care sancțiunea financiară aplicabilă trebuie să fie declarată executorie printr-o hotărâre judecătorească a părții contractante solicitate înainte de executare. Această hotărâre judecătorească nu poate însă privi conținutul sau suma precizată în decizia care trebuie executată și care a fost emisă de partea contractantă solicitantă.

Articolul 9

(1) Executarea deciziei se va face în conformitate cu legislația părții contractante solicitate.

(2) Orice parte din sancțiunea financiară deja executată în partea contractantă solicitantă trebuie să se scadă în întregime din sancțiunea ce urmează să fie executată în partea contractantă solicitată.

(3) În situațiile în care o sancțiune financiară nu poate fi executată, în totalitate sau în parte, partea contractantă solicitată poate aplica o sancțiune alternativă implicând privarea de libertate sau detenția forțată, dacă acest lucru este prevăzut în ambele state contractante, cu excepția cazului în care acest lucru este exclus în mod expres de către partea contractantă solicitantă.

Articolul 10

Partea contractantă solicitantă nu mai poate continua procedura de executare a deciziei din momentul în care a solicitat transferul executării. Dreptul de executare trebuie să revină din nou părții contractante solicitante din momentul în care este informată de către partea contractantă solicitată despre refuzul sau imposibilitatea acesteia de a executa decizia.

Articolul 11

Partea contractantă solicitată trebuie să înceteze executarea unei decizii de îndată ce a fost informată de către partea contractantă solicitantă în legătură cu orice decizie, măsură, sau altă situație în urma căreia executarea deciziei se suspendă sau aceasta încetează să mai fie executorie.

Articolul 12

(1) Cererile de transfer al executării deciziei, precum și toate comunicările referitoare la aceasta se vor face în scris. Ele pot fi transmise pe orice cale care înregistrează în scris comunicarea, inclusiv prin fax.

(2) Documentele se vor transmite direct de către autoritățile competente ale părților contractante, ale căror coordonate trebuie să fie furnizate de către autoritățile de înmatriculare a vehiculelor [articolul 3 alineatul (2)]. Aceste documente se vor transmite prin autoritățile centrale desemnate ale părților, atunci când coordonatele autorității competente nu rezultă din informațiile menționate în prima frază.

Articolul 13

(1) Cererea de transfer al executării deciziei trebuie să fie însoțită de o copie a deciziei ca și de o declarație a autorității competente a părții contractante solicitante prin care se certifică îndeplinirea condițiilor din articolul 6 alineatul (1) literele (a), (b) și (c).

(2) Dacă este cazul, partea contractantă solicitantă va anexa la cerere și alte informații necesare transferului executării deciziei, în special informații privind condițiile deosebite în care a avut loc comiterea infracțiunii de care s-a ținut seama în stabilirea sancțiunii financiare, precum și, ori de câte ori este posibil, textul dispozițiilor aplicate.

(3) Dacă partea contractantă solicitată consideră că informațiile furnizate de către partea contractantă solicitantă nu sunt suficiente pentru a-i permite aplicarea prezentului acord, ea va cere informațiile suplimentare necesare.

(4) Traducerea în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale părții contractante solicitate trebuie să fie anexată tuturor documentelor respective.

Articolul 14

Autoritățile competente ale părții contractante solicitate trebuie să informeze autoritățile competente ale părții contractante solicitante asupra executării sancțiunii financiare sau a imposibilității executării acesteia.

Articolul 15

Sancțiunea financiară și cheltuielile procedurale suportate de către partea contractantă solicitantă vor fi executate. Sumele obținute din executarea deciziei vor fi reținute de către partea contractantă solicitată.

Articolul 16

Părțile contractante nu își vor solicita rambursarea reciprocă a cheltuielilor rezultate din aplicarea prezentului acord.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Articolul 17

(1) Comitetul executiv înființat prin convenția din 1990 trebuie să aibă sarcina generală de a monitoriza buna aplicare a prezentului acord. Se aplică dispozițiile articolului 132 din Convenția din 1990.

(2) Autoritatea comună de supraveghere înființată prin convenția din 1990 răspunde, în legătură cu aspectele ce țin de protecția datelor personale, de emiterea unui aviz cu privire la aspectele comune ce rezultă din aplicarea prezentului acord.

(3) La propunerea uneia dintre părțile contractante, Comitetul executiv poate decide modificarea sumelor prevăzute la articolul 6 alineatul (1) litera (e).

Articolul 18

Prezentul acord se aplică pe teritoriul părților contractante. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 138 din Convenția din 1990 cu privire la Republica Franceză, acordul se aplică numai pe teritoriul european al Republicii Franceze, iar în ceea ce privește Regatul Țărilor de Jos, acordul se aplică numai pe teritoriul european al Regatului Țărilor de Jos. Potrivit articolului 5 alineatul (1) din Acordul de aderare a Regatului Danemarcei la convenția din 1990, prezentul acord nu se va aplica în Insulele Feroe și în Groenlanda.

Articolul 19

(1) Prezentul acord este aplicabil și în cazul infracțiunilor rutiere comise anterior intrării sale în vigoare.

(2) În momentul depunerii instrumentelor de ratificare, acceptare sau aprobare, fiecare stat poate declara că, în ceea ce îl privește și în relațiile sale cu celelalte părți contractante care au făcut o declarație similară, prezentul Acord se va aplica numai infracțiunilor rutiere comise ulterior intrării sale în vigoare sau după ce acesta a devenit aplicabil.

Articolul 20

(1) Prezentul acord face obiectul ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare se depun la guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului, care notifică acest lucru tuturor părților contractante.

(2) Prezentul acord intră în vigoare în prima zi a celei de-a doua luni de după depunerea ultimului instrument de ratificare, acceptare sau aprobare de către statele în care Convenția din 1990 a intrat în vigoare conform alineatului (1) paragraful al doilea din Actul Final al convenției menționate anterior.

Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului notifică tuturor părților contractante data intrării în vigoare.

În ceea ce privește celelalte state, prezentul acord intră în vigoare în prima zi a celei de-a doua luni după data depunerii instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare, dar cel mai devreme la data intrării în vigoare a Acordului de aderare a acestor state la Convenția din 1990 sau la Acordul de cooperare din 1996.

(3) Până la intrarea în vigoare a prezentului acord, fiecare stat în care a intrat în vigoare Convenția din 1990 în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, acceptare sau aprobare poate declara, în momentul depunerii instrumentului sau în orice moment ulterior, că prezentul acord se aplică statului respectiv în relațiile lui cu statele care au făcut o declarație similară. Această declarație va intra în vigoare din prima zi a celei de-a doua luni după data depunerii.

Articolul 21

(1) Fiecare dintre părțile contractante poate prezenta depozitarului o propunere de modificare a prezentului acord. Depozitarul trebuie să informeze celelalte părți contractante în legătură cu propunerea respectivă.

(2) Părțile contractante adoptă de comun acord orice modificări ale prezentului acord.

(3) Modificările intră în vigoare în prima zi a celei de-a doua luni după data depunerii ultimului instrument de ratificare, acceptare sau aprobare.

Articolul 22

(1) Cel târziu în momentul depunerii instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare, fiecare stat trebuie să notifice depozitarului numele și adresele autorităților respective în conformitate cu articolele 1, 3 și articolul 11 alineatul (2).

(2) Lista autorităților de la alineatul (1) poate fi modificată ulterior în orice moment, prin derogare de la articolul 19 alineatul (1), cu notificarea depozitarului.

(3) Depozitarul trebuie să informeze fiecare parte contractantă cu privire la autoritățile desemnate și orice modificări ulterioare.

Articolul 23

Prezentul acord este deschis aderării tuturor statelor ce devin părți semnatare ale Convenției din 1990.

DREPT CARE, subsemnații, pe deplin autorizați, am semnat prezentul acord.

Încheiat la Luxemburg, la douăzeci și opt aprilie o mie nouă sute nouăzeci și nouă, în câte un singur exemplar original în limbile olandeză, engleză, franceză, germană, greacă, italiană, portugheză și spaniolă, toate cele opt texte fiind considerate autentice în egală măsură.

Textele în limbile daneză, finlandeză, islandeză, norvegiană și suedeză, ce urmează să fie depuse la o dată ulterioară datei semnării, vor fi considerate autentice în egală măsură.